

Vykort från en enmansföretagare

Postkassören svettades och tittade hetsigt på klockan när jag glatt kom inspringande 16.58 för att skicka ett rekommenderat brev till Uppsala. Hans blå piké med logga på hade sett sina bättre dagar, och suken jag fick, när jag frågade om han hade ett kuvert till försäljning, var tung.

"Alla frågor efter kuvert och påsar... det här är ett Företagscenter, inte en servicebutik!"
"Ja, men jag är ett företag - och vi har kuvert-brist..."

Medan jag funderade på omnämnda postkontor kanske har en annan definition på vad ett företag är, än vad Bolagsverket har, fick jag en snilleblix:

"Skulle jag kunna få låna din breda tejrulle i stället?"

Han langade över den bombastiska tejrullen genom luckan varpå jag helt sonika lade alla mina papper i ett överblivet skal för kopieringspapper och tejpade ordentligt runt alla hörn. Nu hade klockan blivit 17.02 och postkassörens minspråk förklarade tydligt för mig att det nu var *övertid* och om mitt rekommenderade brev skulle komma iväg vore det endast tack vare hans stora välvilja.

Hundrafyrtiofem kronor senare var jag upplyst om det faktum att det nog skulle ta tre dagar för ett rekommenderat brev att åka de åtta milerna mellan Vaxholm till Uppsala. Men jag hade inget alternativ, papperna måste komma fram. Det tar ett tag till innan blockchain, Swish och digitalisering helt slagit igenom i mitt enmansföretag, och hos min revisor (även om nämnda postkontor gör sitt för att påskynda utvecklingen genom att plocka bort kuvert från sortimentet i Företagscentret).

Vi är över 488 000 enmansföretagare i Sverige, enligt ekonomifakta.se. Tillsammans utgör företagare totalt cirka 8,6 procent av den totala sysselsättningen i landet. Siffran växer och talar sitt tydliga språk. Gränsen mellan klassisk anställning och eget företagande blir alltmer diffus sett till arbetsuppgifter, medan rättigheterna och skyldigheterna som egenanställd jämför med anställd enligt kollektivavtal är stora.

Vad driver då alla dessa som vågar lämna en trygg anställning för att skapa något eget? Är det för att få besöka Företagscentret på postkontoret?

Svaren är självklart flera, men som en röd

tråd löper längtan till någon typ av större flexibilitet och möjligheten att få arbeta på sina egna villkor. Lite som att äta kakan och ha den kvar. Arbetsliv med extra allt. (Hur vore det med ett postkontor som har extra allt? Det vill säga service både för privatpersoner och företag?)

I en nyligen publicerad studie från Göteborgs universitet har Ylva Svensson och Ann Frisén djupintervjuat män och kvinnor mellan 32 och 34 år om det så kallade livspusslet. Samtliga av de intervjuade ansåg att föräldraskapet, part-

nerskapet och jobbkarriären är lika viktiga, samt att man inte ska behöva välja, eller ge avkall, på någotdera för att bygga sin framgångsrika identitet (och gärna stoltsera med hur fulländade alla dessa tre delar är i sina sociala medier). När författarna till studien kontrollerade intervju-personerna hur de mätte kom dock ofta svar kring dåligt samvete upp - antingen för jobbet eller familjen, eller bägge delar.

Känns det igen? För mig låter det som en klockren vägbeskrivning med slutdestination ut-

brändhet. Och deras nästa studie ska just handla om konsekvenserna av denna livsstil. Vad som dock är häftigt med denna syn på livet är att våga hoppas på att det ska gå att kombinera allt med allt.

Men det kräver nog att vi behöver bli lite mindre ängsliga över vad som definierar framgång. I en medlemsjour på ett akademikerförbund har det under senare tid kommit in allt fler frågor från unga vuxna om det är möjligt att få en 80-procentig tjänst - på första jobbet. Är detta ett första tecken på att vilja ha ett hållbart arbetsliv från början? Att ta det lite mer chill, helt enkelt, som min femton-åring uttrycker det. ■

Vad driver då alla dessa som vågar lämna en trygg anställning för att skapa något eget? Är det för att få besöka Företagscentret på postkontoret?

KRÖNIKÖR

Anna Dyhre

Författare, föreläsare och utbildare.